

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 24 Αὐγούστου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 39

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ Σουλβία φόρεσε ἓνα ἀπλούστατο
θαλασσὶ φόρεμα, πού τῆς εἶχε χαρί-
σει ἡ κυρία Φερτέ καὶ πήγε καὶ με-
τάλαβε στὴν πρώτη λειτουργίᾳ.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, ἡ κυρία
Αὐρηλία χλωμὴ σὰν κέρινη, δὲν εἶ-
χε ἀκόμη σηκωθεῖ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.
Τὴ φώναξε κοντά της καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲν εἰμαι τόσο πλούσια γιὰ νὰ
σοῦ κάνω δῶρο. Βρῆκα ὅμως τὸ τε-
τράδιο μὲ τὰ σχέδια, πού σοῦ εἶχα
κρύψει γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω. Μοῦ
φαίνεται πὼς θὰ σοῦ κάνῃ εὐχαρί-
στησιν νὰ τὸ ἔχῃς πάλι στὰ χέρια σου.

Ἡ μικρούλα κατασυχνημένη, πῆ-
ρε μὲ λαχτάρα τὸ τετράδιο, κι' ὕστε-
ρα ρώτησε δειλὰ τὴν ξαδέλφη της :

— Κυρία Αὐρηλία, μοῦ ἐπιτρέπε-
τε νὰ σὰς φιλήσω;

Ἡ κυρία Αὐρηλία ἀνασηκώθηκε
στὸ στρώμα της καὶ τὴ φίλησε στὸ
μέτωπο. Καὶ τὸ ψυχρὸ αὐτὸ φίλημα
φάνηκε ὥστόσο σιγὴ Σουλβία πὼς ἦ-
ταν τὸ πιὸ γλυκὸ ἀπ' ὅλα.

Παρ' ὅλη τὴ συμφιλίωση ὅμως, ἡ
ζωὴ δὲν ἔγινε λιγώτερο σκληρὴ γιὰ
τὴ Σουλβία. Ἡ κατάσταση τῆς κυρίας
Αὐρηλίας, ὅσο πήγαινε καὶ χειροτέ-
ρευε. Σὲ λίγο δὲν εἶχε πιά τὴ δύ-
ναμιν νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι
της. Μὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ πού βρισκόταν
δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιτηρῇ καὶ νὰ διατά-
ζῃ τὴ μικρὴ της ὑπηρετίστρια.

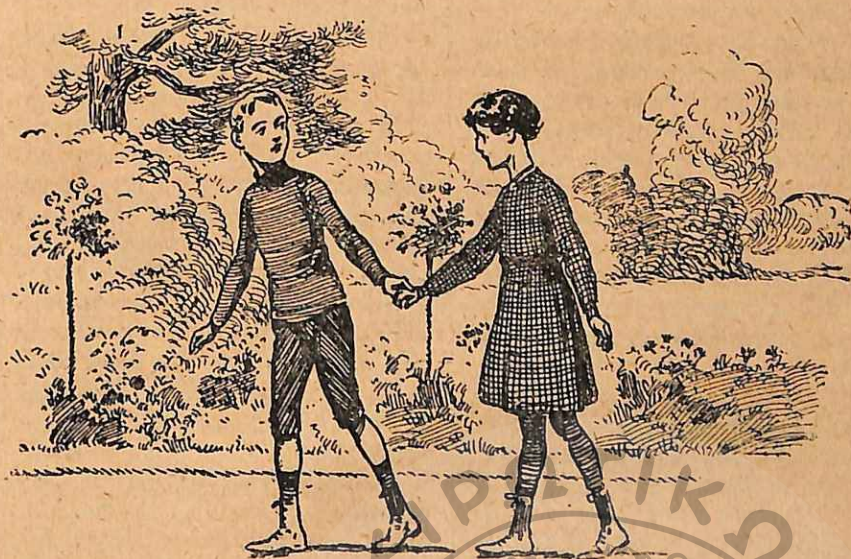
— Σουλβία, ἔχασες τὸ γάλα μου
στὴ φωτιά καὶ χύθηκε.

— Μὰ, κυρία Αὐρηλία, μὲ φωνά-
ξατε νὰ σὰς φτιάσω τὸ κρεβάτι σας
καὶ ὡς πού νὰ τελειώσω, τὸ γάλα
φούσκωσε.

— Ναί, δὲν βλέπεis! Ὁρατὰ φτιαγ-
μένο εἶναι τὸ κρεβάτι μου! Οὔτε
μάτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω ἀ-
πόψε ἔτσι κακοστρωμένο πού εἶναι.

Πάψε πιά λοιπὸν νὰ τριγυρίζῃς ἔσ' ἔ-
μέσ' στὴν κάμαρά! Κοντεύει νὰ μοῦ
ἔρθῃ ζάλη.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Αὐρηλία ἔ-
καιγε δολόκληρη καὶ εἶχε τέτοια τα-
ραχὴ καὶ δυσφορία, πού ἡ Σουλβία ἔ-
τρεξε στὴ βίλλα γιὰ νὰ ρωτήσῃ τί
νὰ κάνῃ.

«Ὁ Πέτρος ἔπιασε τὴ Σουλβία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πήγε
στὸ σπίτι...»

— Πρέπει νὰ φωνάξετε τὸ γιατρό,
εἶπε ἡ κυρία Φερτέ.

Νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό; Μόλις ἄ-
κουσε αὐτὸ τὸν λόγο ἡ κυρία Αὐρη-
λία θύμωσε σὲ τέτοιο σημεῖο, πού ἡ
Σουλβία ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φό-
βο της.

— Κακοκόριτσο, θέλεις νὰ μοῦ
βάλῃς ξένον κόσμον ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ
σὲ λυπηθοῦν καὶ νὰ μὲ στείλουν στὸ
νοσοκομεῖο. Ἄκουσε, Σουλβία, ἀν
ποτὲ ἀφήσῃς νὰ μπῇ στὸ σπίτι για-
τρός ἢ παπᾶς, θὰ γίνῃς ἀφορμὴ νὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὅστόσο ἡ κυρία Αὐρηλία, πού
ἦταν σκληρὴ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὴ της
ὅπως ἦταν καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ση-
κωνόταν πότε-πότε καὶ δοκίμαζε νὰ
κάνῃ καμμιά δουλειὰ στὸ σπίτι. Μία
ψυχρὴ ὅμως βραδυὰ τοῦ Ὀκτώβρη
αἰσθάνθηκε πολὺ χειρότερα.

Ἡ Σουλβία πού ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν
κάμαρά της τὴν ἀκούγε νὰ βογγάῃ
καὶ νὰ στριφογυρίζῃ, κατέβηκε γιὰ
νὰ τὴν ρωτήσῃ τί ἔχει. Μὰ ἡ ταρα-
χὴ τῆς ξαδέλφης της μεγάλωσε ἀ-

κόμη περισσότερα μόλις την αντίκρυσε.

— Κοιτάζει τον τοίχο, έλεγε. Θ' ανακαλύψει την κρυψώνα! Φύγε απ' έδω, Σουλβία, φύγε απ' έδω! Ω, πνίγομαι, θά πεθάνω.

Η Σουλβία έτρεμε από το φόβο της. Τί να κάνει τέτοια ώρα μεσάνυχτα, ολομόναχη με μιὰ άρρωστη τόσο δύσκολη σαν την κυρία Αύρηλία;

— Κυρία Αύρηλία, ψιθύρισε στο τέλος. Να είδοποιήσω τον γιατρό; Θά σάς έκανε κάτι για να ήσυχάσετε λιγάκι...

— Ο γιατρός, έκανε δυσκολοανασαίνοντας ή ξαδέρφη της, δεν θέλω να έρθη ο γιατρός. Όσοσο υποφέρω, υποφέρω πολύ, θά έπρεπε να τον φωνάξω. Μά αν καταλάβη, αν ανακαλύψει...

Η Σουλβία άρχισε και πάλι να την ίκετεύει:

— Σας παρακαλώ, αφήστε να σάς δει ο γιατρός.

— Μά δεν βλέπεις πού είναι νύχτα, κακόμοιρο παιδί, βόγγησε ή άρρωστη. Ποιός θά πάη να τον φέρη;

— Εγώ, έκανε θαρραλέα ή Σουλβία. Θέλετε να πάω δίπλα στη βίλλα και να φωνάξω κάποιον να σάς κάνει συντροφιά όσο θά λείπω;

— Όχι, όχι, άγρίεφε ή κυρία Αύρηλία, δεν θέλω κανένα, θέλω να μείνω μόνη μου. Άλλ' αν είναι να πάς, τρέξε γρήγορα, γιατί πεθαίνω.

Κι' ή Σουλβία φόρεσε τις γαλότσες της, έρριξε τη μπέρτα της από πάνω της και μ' ένα φαναράκι στο χέρι ξεκίνησε μέσα στη νύχτα.

Θά σου άρεσε, μικρό μου κοριτσάκι, να περπατάς ολομόναχη στον έξοχικό δρόμο μιὰ φθινοπωρινή νυχτιά;

Ο άνεμος σφύριζε άγρια ανάμεσα από τα φαράγγια και τα κλαδιά των δέντρων έτρίζαν και βογγούσαν κάτω απ' το δυνατό του φύσημα. Η Σουλβία πέρασε τα σπιτάκια του χωριού, πού ήταν βυθισμένα σε βαθύτατο ύπνο. Όστερα έφτασε μπροστά στο δασάκι, πού έπρεπε κι' αυτό να το περάσει. Ω, το μικρό δασάκι πού ήταν τόσο ωραίο και δροσερό τις καλοκαιρινές ήμέρες, πόσο σκοτεινό και άγριο ήταν τώρα.

— Να γυρίσω πίσω; έκανε από μέσα της ή καίμενούλα ή Σουλβία. Ίσως ν' αποκοιμήθηκε ή κυρία Αύρηλία. Μά όχι, δεν είναι σωστό, δεν πρέπει να φανώ τόσο φοβητσιάρα.

Και συνέχισε θαρραλέα το δρόμο της. Έξαφνα άκουσε κάτι τριξίματα μέσα στους θάμνους.

— Θεέ μου, θά είναι κανένα άγριο ζώο και θά χυμήξη επάνω μου,

έκανε τρομαγμένη ή Σουλβία κι' ή καρδούλα της χτυπούσε τόσο πού κόντευε να σπάσει.

Τά τριξίματα ξανάρχισαν. — Τό κάτω κάτω, σκέφθηκε ή Σουλβία με θυμό, ή κυρία Αύρηλία μόνο κακό μου έχει κάνει ίσαμε τώρα. Τόσο το χειρότερο κι' αυτήν αν πεθάνη.

Και αποφασισμένη πια να γυρίσει πίσω σταμάτησε το δρόμο της. Μά ή Σουλβία δεν μπορούσε πια να φανή κακή. Θυμήθηκε τις δυο συμβουλές της ευεργέτηάς της κι' ένωσε τα χέρια σε μιὰ θερμή προσευχή.

— Θεέ μου, είπε, βοήθησέ με να φανώ καλή, βοήθησέ με να φανώ γενναία.

Έξαφνα ο δυνατός άέρας πού φυσούσε έσχιζε τα σύννεφα, και κάτω από το φως του φεγγαριού ή Σουλβία είδε να πετάγεται μπροστά της, ένα χαριτωμένο λαγουδάκι, πού πέρασε το δρόμο και χάθηκε από την άλλη μεριά.

— Αυτό ήταν το θεριό, πού μ' έκανε τόσο να τρομάξω, είπε γελώντας ή Σουλβία. Κι' έπειτα, τώρα φάνηκε και το φεγγάρι, ο φίλος μου. Άμα έχω αυτό για συντροφιά δεν φοβάμαι πια κανένα.

Κι' ή μικρούλα έχοντας ανακτήσει το κουράγιο της, φωτισμένη τώρα από τις άσημένιες άχτίδες του φεγγαριού, ξανάρχισε να περπατάει πιδ γοργά και πιδ θαρραλέα πιδ πριν. Άλλωστε είχε κάνει το πιδ δύσκολο μέρος του δρόμου, γιατί μόλις έβγαινε κανείς από το δάσος άρχιζαν τα σπιτία, πού όσο προχωρούσε γίνονταν και πυκνότερα. Ήξερε πώς το σπίτι του γιατρού βρισκόταν στην πλατεία της αγοράς, όπου είχε έρθει τόσες φορές για να φωνάξει. Χτύπησε την πόρτα. Ο ίδιος ο γιατρός ήρθε να της άνοιξη.

— Ποιός είναι; ρώτησε. Μπα, μιὰ μικρούλα! Ποιός τρελλός μπορεί ν' άφησε ένα παιδάκι να βγή μονάχο του στους δρόμους τέτοια ώρα! Πώς σε λένε, κοριτσάκι μου;

— Είμαι ή Σουλβία, ή μικρή της κυρίας Αύρηλίας, είπε ή μικρούλα. Ήρθα να σάς παρακαλέσω να έρθητε μαζί μου γιατί ή κυρία Αύρηλία είναι πολύ άρρωστη.

Ο γιατρός πού γνώριζε τα βάσανα της μικρής Σουλβίας την κοίταξε κάτω από το φως της λάμπας του. Έκανε τη σύγκριση ανάμεσα στη σκληροκαρδία της γεροντοκόρης και στην αυτοθυσία κι' άφοσίωση του παιδιού αυτού. Στο τέλος έσκυψε και φίλησε τρυφερά το κοριτσάκι.

(Άκολουθεί)

KIMON AΛKIANΣ

Η ΦΥΣΗ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ

ΚΟΣΜΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Πείσθηκα αυτόν τον καιρό πώς τα σπουργίτια έχουν κοσμική κίνηση πού πάει καπνός. Έσείς δε θά το πιστέψετε, αλλά θα έχετε άδικο. Στην έξοχή, όταν δεν έχω δουλειά, κατασκοπεύω τη ζωή και τα ήθη τους. Δεν ξέρω αν έχουν κολλήσει από μ' εμένα, ο ατομικισμός τους όμως είναι κτυπητός. Οι καρδερίνες, τα φλώρια, τα σκαρβιά, οι λούγαροι, τα φανέτα, όλα τα πουλιά, πού στέκουν κοντά τους και μπορούν να παραβληθούν μαζί τους, έχουν μέσα τους το πνεύμα της άγέλης. Σπανίως παίρνουν την πρωτοβουλία να πετάξουν μοναχά τους: πάνε στη βοσκή, στο νερό, στο δέντρο να καθίσουν: όλα μαζί, κελαϊδούν ή φεύγουν πανικόβλητα, όταν άκουσθ ή ντουφεκιά. Ο σπουργίτης όμως είναι άτομο: έχει αυτοτέλεια: μά στην καπνοδόχο, μά στα κεραμίδια, μ' από κάτω από τους σωλήνες της βροχής, μά μέσα σ' ένα οποιοδήποτε αρχιτεκτονικό κενό του τοίχου, αυτός, πρώτα-πρώτα, διατηρεί μονοκατοικία. Τό πρώτ' θά βγή να πάη, μονάχος του στη δουλειά του: μονάχος θά ζητήσει την τροφή του: και μονάχος θ' αποσυρθ ή να τον πάρη κομμάτι το μεσημέρι—οι σπουργίτες κάνουν «σιέστια»—σε σκιερό μέρος.

Όλες τις ώρες της λαύρας, οι σπουργίτες εξαφανίζονται, χάνονται, άδύνατο να ίδης τις μισόν. Θά τους άκούσετε πάλι, μόλις άρχισι να γέρνει ο ήλιος. Στά κεραμίδια, στον κισσό, στο πευκό, στα κυπαρίσσια της εκκλησίας, μέσα στους μαθιούς και τους πορτοκαλόχρυσους τόνους του δειλινού, θά χαλάσουν τον κόσμο από τη φλυαρία. Τότε μαζεύονται. Όχι για να γίνουν άγέλη, αλλά κοινωνία. Τις περισσότερες φορές νομίζετε πώς πρόκειται για φάιβ-όκλόκ. Πότε το δίνουν οι οικοδεσπότες του κισσού, πότε οι κάτοικοι της στέγης, πότε οι κύριοι του κυπαρισσιού. Τότε μαζεύονται όλοι σ' ένα απ' αυτά τα τρία μέρη κι' άρχίζουν το άτελείωτο κοσμικό κοσμομπολιό:

— Τσάβ, τσάβ, τσίβ, τσίβ!..

Τί λένε τόσην ώρα; Κανείς δεν ξέρει. Ο άπερίοριστος έγωισμός του ανθρώπου, πού μόνο τον άνθρωπο βρίσκει σπουδαίο και μόνον αυτόν προσέχει, δεν άφησε να βρεθ ή το κλειδί της συνεννόησης των πουλιών. Ο Σαμπολιόν έφαγε χρόνια να μάς έξηγήσει τα ιερογλυφικά της Αιγύπτου. Για τα σπουργίτια δε βρέθηκε κανείς να μάς μπάση στη γλώσσα

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.—Η πρώτη νύχτα

Επιτέλους ο Νώε κατάλαβε πώς κάποιο διαβολάκι είχε βάλει την ούρά του, και σκέφτηκε πώς έπρεπε να επιβλέπη τα μικρά πονηρά ζώα, για να φήνουν ήσυχα τάπονήρευτα μεγάλα.

Για την ώρα, ο κυβερνήτης της Κιβωτού είχε να φροντίσει για την εγκατάστασή τους την πρώτη εκείνη νύχτα, πού θά ήταν όμοια με των άλλων νυχτιών: γιατί μιὰ φορά θάπαιρνε κάθε ζώο τη θέση του, και την ίδια θάχε σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού.

Ο Νώε είχε κατασκευάσει ή ξύλινα σπιτάκια ή κλουβιά μέσα στην Κιβωτό. Κάθε μεγάλο ζώο θά κοιμόταν σ' έν' απ' αυτά τα σπιτάκια, θάφηνε όμως λίγο τόπο στις άκρες για να κοιμούνται και μερικά μικρά ζώα, έλεύθερο να διαλέξη όποια του άρεσαν.

Η γάτα λοιπόν ξαπλώθηκε πάνω στη ζεστή γούνα της τίγρης: το κουνέλι χώθηκε ανάμεσα στα πόδια του ήμερου προβάτου. Η καραάξα όμως, πού φλυαρούσε άκατάπαντα, δεν άφηνε κανένα να κοιμηθ ή. Επιτέλους κούρνιασε κι' αυτή στη ράχη του προβάτου, αποκοιμήθηκε κι' ήσύχασαν.

Όσοσο υπήρχαν και ζώα παράξενα, άπαιτητικά, άνοικονόμητα. Αυτά ζητούσαν τότο κι' εκείνο, γρίνιαζαν για το ένα και για το άλλο, κι' έκαναν τον καίμενο το Νώε να τρέχη έδω κι' εκεί για να τα ικανοποιήση.

— Υπομονή, τούς έλεγε:

περάστε άπόψε όπως-όπως, κι' αύριο θά φροντίσω να μη σάς λείπη τίποτα. Θά έχω και φτυστήρια, σωμαίνετε!.. Μάλιστα! και κουδούνια για να χτυπάτε, όταν θέλετε τίποτα... Και καθρέφτη, μάλιστα!.. Ούφ!

πάητε λοιπόν! μου φάγατε τ' εαυτιά!.. Σε πλοίο βρισκόσαστε: δεν μπορεί να τάχετε όλα.

Τό περίεργο είναι πού τα πιδ παράξενα ζώα δεν ήταν τα πιδ δυνατά. Ο λέοντας, παραδειγματός χάρη, το θεριό, γύριψε ευγενικά το νυχτικό του, το φόρεσε μονάχος του και ρουχάλιζε μακάρια στο σπιτάκι του χωρίς

να τον νοιάζει για τίποτα και για κανένα. Έτσι συμβαίνει συχνά και με τους ανθρώπους. Οι μεγάλοι, οι δυνατοί, είναι σαν άσπιδες. Οι μικροί όμως, οι άδύνατοι, τα παιδιά, κάνουν σά θεριά, χαλούν τον κόσμο. Στην Κιβωτό, από την πρώτη νύχτα, ο λέοντας, ο τίγρης, ο πάνθηρας και άλλ-

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Στο κοιμητήριο επάνω εκεί Μέσα σε τάφους ξεχασμένους, Πού κάποια ίτια πονετική Είν' συντροφιά στους πεθαμένους,

Πού μόλις πλάκα και σταυρό Κάπου το μάτι ξεχωρίζει, Μέσα στ' άγκάθι το ξερό Πού ή σαύρα τη φωλιά της χτίζει,

Ξανθή παιδούλα τί ζητεί Σ' ένα παράμνημα χιονάτο, Με ρόδινη όψη γελαστή, Όσαν τριαντάφυλλο δροσάτο;

Τραγούδια σπέρνει ολημερίς... Κι' απ' όπου ολόχαρη διαβαίνει, Ή κρύα ή νέκρωση, θαρρείς, Ψυχή πώς παίρνει κι' όμορφαίνει.

Κι' όποιος άκούσει το σκοπό Σάν πριν το βήμα δεν αλλάζει... Μόνο, με κήπο χαρωπό Το κοιμητήριο παραμοιάζει!

Κι' εκεί μιὰ σκέψη τον κρατεί. Πώς τάχα ή νεότη, έδω κάτω, Νικά... κι' αδιάφορα πατεί... Κι' αυτό το κράτος του θανάτου!

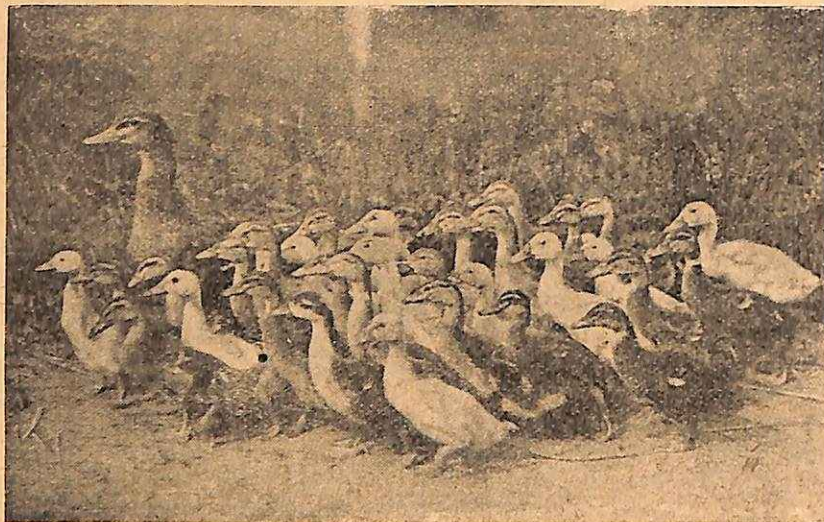
ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

λα θεωρία καταλάγιασαν κι' ησύχασαν αμέσως. Μὰ πού νὰ ησυχάσουν οἱ μαῖμούδες, τὰ ποντίκια καὶ τὰλλα μικρά! Μ' αὐτὰ ἔβρισκε ὁ Νῶε τὸ μπε-
λά του...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ χήνα μετὰ τὰ χιγνόπουλα.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν «Παλιὰ Ἀθήνα»

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀντίκρου στὸ Τριτοσιναπαλὺ βρί-
σκεται τὸ νησί Σεριγκάμ, ὅπου εἶναι
κτισμένη μιά ἀπὸ τὶς περιφημότερες
Ἰνδικὲς παγίδες. Ἐκεῖ ἀποτραβήχτη-
κε ὁ Λῶ μετὰ τὸν στρατὸ του κι' ἀντὶ
νὰ ἐνεργήσῃ προτίμησε νὰ καθήσῃ
νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ πράγ-
ματα νὰ τραβήξουν ἀπὸ μόνα τους.

Οὐτε τὰ παρακάλια τῶν ἀξιωματι-
κῶν του, οὐτε ἡ στάση τοῦ στρατοῦ
ποὺ εἶχε βρεθῇ γιὰ πόλεμο καὶ γιὰ
μάχη, δὲν ἐπείθαν τὸν Λῶ ν' ἀλλάξῃ
καὶ νὰ φανῇ λίγο πιὸ ἐνεργητικὸς
καὶ δραστήριος.

Τέλος ὁ Ντυπλεῖξ, βλέποντας πόσο
ἄσχημα πήγαιναν τὰ πράγματα, κατὰ-
φερε τὸν Νταντέιγ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν
πολὺ ἄρρωστος νὰ συναντήσῃ τὸν Λῶ.

Γιὰ νὰ συνδυάσῃ τὶς κινήσεις του
μετὰ τὶς κινήσεις τοῦ Λῶ, ἂν ἐκεῖνος
ἐπιτέλους ἀποφάσισε νὰ κουνιθῇ, ὁ
Νταντέιγ τοῦ ἔστειλε δυὸ ὁμοία γράμ-
ματα, ποὺ τὰ ἔδωσε σὲ δυὸ διαφορε-
τικὸς ἀπεσταλμένους. Αὐτὸ τὸ ἔκα-
νε γιὰ λόγους προνοίας, ὥστε νὰ εἶ-
ναι βέβαιος ὅτι ὁ Λῶ θὰ λάβαινε του-
λάχιστον τὸ ἓνα γράμμα. Ἀντὶ γιὰ
καλὸ ἔμωσ τοῦ βγήκε σὲ κακό. Τὸν
ἓνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀπεσταλμένους κα-
τάφερε ὁ Καθατακελὺ νὰ τὸν ἀγο-

περάνθρωπο θάρρος ἐτοιμάσθηκε νὰ
ξαναρρίσῃ τὸν ἀγῶνα.

Ἡ θέσῃ του ὅμως ἦταν ἐξαιρετι-
κὰ κρίσιμη. Ἡ Ἀρκότα βρισκόταν
στὰ χέρια τῶν Ἀγγλῶν. Ὅλα τὰ ἐ-
πίκαιρα σημεῖα ποὺ εἶχε καταλάβει
ἄλλοτε ὁ Νταντέιγ, εἶχαν τώρα ἐγκα-
ταλειφθεῖ. Τὸ Ποντιτσέρι, ποὺ ἡ
φρουρά του δλόκληρη εἶχε διατεθεῖ
γιὰ τὴν πολιορκία τοῦ Τριτοσιναπαλὺ
βρισκόταν τώρα ὁλοτελὴ ἀνυπεράστι-
στο. Τί θ' ἀπογίνονταν ἂν ἐπιτίθεν-
ταν ἐναντίον του οἱ Ἀγγελοι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Ἡ Θυελλα

Εἶχαν περάσει πολλὲς ἡμέρες ἀπὸ
τότε ποὺ ὁ Ντάρλι κι' ὁ φακίρης εἶ-
χαν φύγει ἀπὸ τὴ Μπεναρές. Γιὰ με-
γάλη χαρὰ τοῦ μικροῦ δὲν διευθύνον-
ταν πιά πρὸς τὸν βορρὰ ἀλλ' ὁ δρόμος
ποὺ ἀκολουθοῦσαν τραβοῦσε πρὸς τὰ
βορειοανατολικά. Ὁ μικρὸς Κατρουά ἤ-
ξερε πῶς θὰ περνοῦσε πολλὲς καιρὸς
ἀκόμη ὡς ποὺ νὰ ξαναδῇ ἐκεῖνους
ποὺ ἀγαποῦσε... ἂν ἐμελλε νὰ τοὺς
ξαναδῇ ποτέ του. Ὡστόσο ἡ σκέψις,
πῶς ἡ ἀπόστασις ποὺ τὸν ἐχώριζε
ἀπ' αὐτούς, ἀντὶ νὰ μεγαλῶνῃ ἀρχί-
σε ἀπεναντίας νὰ μικραίνῃ κάπως, ἄ-
φηνε νὰ περνᾷ μιά ἀμυδρὴ ἀχτίδα
ἐλπίδας στὰ σκοτάδια ποὺ τὸν περι-
κύκλωναν.

Λίγες βδομάδες ἀκόμη καὶ θὰ ἔ-
φθαναν στὸ Ζαγκερναούτ. Ἐκεῖ θὰ
τελείωνε τὸ προσκύνημα τοῦ φακίρη
κι' ἴσως ν' ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ. Ἀν
ὁ Ντάρλι δὲν ἦταν τόσο ἀνήσυχος
γιὰ τὸ νουνό του, θὰ ἐνοιωθε μεγάλη
χαρὰ μετὰ τὴν ἰδέα πῶς ἐπιτέλους πλη-
σίαζαν νὰ φθάσουν στὸ τέρμα τοῦ ἀ-
τέλειωτου αὐτοῦ ταξιδίου.

Μὰ ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε νὰ
πείσῃ τὸν ἑαυτὸ του πῶς ὁ Κεμπέρ
ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ καὶ νὰ τὸν ἐκ-
δικηθῇ, μιλώντας του γιὰ τὶς κατα-
στροφὰς τῶν Γάλλων, κατὰ βάθος φο-
βόταν πῶς ὁ κακὸς μικρὸς τοῦ εἶχε
πεῖ τὴν ἀλήθεια.

Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δυὸ χρό-
νια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγει
ἀπὸ τὸ Ποντιτσέρι. Πόσα πράγματα
δὲν μπορούσαν νὰ εἶχαν συμβεῖ ἀπὸ
τότε. Ἀχ ἂν βρισκόταν κοντὰ στὸ
νουνό του καὶ στὴ νουνά του! Τώρα
ἦταν κιόλας δεκαπέντε ἔτων, θὰ
μπορούσε, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη
νὰ τοὺς φανῇ χρήσιμος. Ποιὸς ξέρει
ἂν ὁ νουνός του δὲν χρειάζοταν νάχῃ
κοντὰ του ἓναν ἄνθρωπο ἀφοσιωμέ-
νον, πρόθυμο νὰ θυσιαστῇ γιὰ χάρη
του. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῆς ψυ-
χῆς του εὐχόταν νὰ ῥθῃ γρήγορα ἡ
στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε κοντὰ
στοὺς θεοὺς του γονεῖς.

Μὰ ἡ στιγμὴ ἐκείνη δὲν φαινόταν
καὶ τόσο κοντινὴ καὶ τὸ ταξίδι ἐξα-
κολουθοῦσε μετὰ τὴν ἴδια ἀπελπιστικὴ
βραδυτῆτα, γιὰτὶ μετὰ τὴ μέθοδο ποὺ
εἶχε ἐφαρμόσει ὁ φακίρης, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ καὶ γρηγορώτερα.

Γιὰ νὰ παιδέψῃ τὸ κορμὶ του ὁ
Κοττεσούπρου περπατοῦσε πάντα με-
τὰ πόδια καὶ δὲν ἀνέβαινε νὰ καθή-
σῃ κοντὰ στὸν Ντάρλι, παρὰ μονάχα
ὅταν δὲν ἀντεῖχε πιά ἀπ' τὴν κού-
ραση. Ὡστόσο οἱ δυνάμεις του δὲν
ἦταν πιά ἀνάλογες μετὰ τὴ διάθεσίν του
καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα ἐνοιωθε
συχνὰ μεγάλῃ ἐξάντληση. Ἀναγκά-
ζονταν τότε νὰ διακόψουν τὸ ταξίδι
τοὺς καὶ πολλὰς φορὲς νὰ κάθονται
σὲ μιά πόλη ἢ σὲ καμμιά μοναχικὴ
παγίδα ἐπὶ βδομάδες δλόκληρες. Ἀλ-
λωστε κι' ἡ ἐποχὴ τοὺς ἀνάγκαζε
ν' ἀργοποροῦν. Εἶχαν ἀρχίσει οἱ βρο-
χὲς καὶ τὰ ποτάμια ξεχειλίζαν κι' οἱ
δρόμοι ἦταν ἀδιάβατοι. Γιὰ νὰ συνε-
χίσουν τὸ δρόμο τοὺς ἔπρεπε νὰ κά-
θονται καὶ νὰ περιμένουν νὰ τραβη-
χτοῦν τὰ νερά κι' αὐτὸ καμμιά φορὰ
ἀργοῦσε μέρες καὶ βδομάδες. Μὰ ὁ
χρόνος, καθὼς γνωρίζουμε, δὲν εἶχε
καμμιά ἀπολύτως ἀξία γιὰ τὸ φακίρη.
«Ὁ Βράχμας εἶναι κύριος τῆς ὥρας»
ἔλεγε στὸν Ντάρλι ὅποτε καταδεχό-
ταν νὰ παρατήρήσῃ τὴν ἀνυπομονη-
σίαν του. «Χωρὶς τὴ θέλησίν του, οὐ-
τε νωρίτερα μπορούμε νὰ φτάσουμε
πουθενά, οὐτε γρηγορώτερα». Κι' ἔτσι
οἱ ὥρες γίνονταν μέρες κι' οἱ μέρες
βδομάδες χωρὶς νὰ σκοτίζεται καθό-
λου ὁ φακίρης, ἐνῶ ἡ ἀνυπομονησία
τοῦ Ντάρλι ἔφθανε σὲ ἀληθινὴ ἀπελ-
πίσιαν.

Ἐνα ἀπόγευμα ἡ ὥρα ἦταν ἀρκε-
τὰ περασμένη κι' ἡ ζέστη ἦταν ἀκό-
μη ἀνυπόφορη. Οὐτε ἓνα φύσημα ἀ-
νέμου δὲν σειοῦσε τὰ φύλλα τῶν δέν-
τρων. Τὰ πουλιὰ εἶχαν σωπάσει καὶ
τὴ φύση βάραινε μιά καταθλιπτικὴ
σιωπὴ. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Καντούρ μετὰ κό-
πο ἔφερνε τὰ βήματά του. Μάταια ὁ
φακίρης ποὺ εἶχε ἀνεβῇ στὴ ράχη
τοῦ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τρέ-
ξῃ γρηγορώτερα γιὰ νὰ φθάσουν ὅσο
τὸ δυνατόν πιὸ νωρὶς στὸ χάνι ὅπου
θὰ ἔβρισκαν καταφύγιο. Ὁ ἐλέφας ἔ-
δραζε κάθε τόσο ὑπόκωφα βογγητὰ
ποὺ ἔμοιαζαν σὰν νὰ λέγε: «Ἀδύνατο
νὰ τρέξω γρηγορώτερα!» Ὅσο γιὰ
τὸν Ντάρλι, αὐτὸς ἦταν μισογεμμένος
στὸ βάθος τῆς χαούνης καὶ δὲν μπο-
ροῦσε οὐτε τὸ δάχτυλό του νὰ κου-
νήσῃ.

Τέλος φάνηκε ἀντίκρου τοὺς τὸ χά-
νι σὲ καμμιά ἑκατοστὴ βήματα ἀπό-
στασις. Ἀνάμεσα στοὺς κέδρους καὶ
στὰ βοαβὰς ποὺ τὸ τριγύριζαν, δια-
κρινόταν ἡ κόκκινη σκεπὴ του.

Ἐξαφνα φρικτὰ οὐρλιάσματα ἀ-
κούστηκαν κόβοντας ἄγρια τὴ σιωπὴ.
Ἦταν ὁ ἄνεμος ποὺ ξεσποῦσε. Ἐ-
φθανε στριφογυρίζοντας σὰν σίφου-
νας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς ζούγκλας
κι' ἀναποδογύριζε ὅτι ἔβρισκε μπρο-
στά του. Τὰ δέντρα ποὺ ἴσαμε κείνη
τὴ στιγμὴ στέκονταν ἀκίνητα, σὰν
ψεύτικα, ἄρχισαν νὰ τινάζονται πέρα
δῶθε, ποὺ νόμιζες πῶς θὰ σπάσουν.
Ἀλλὰ, σὰν νὰ τὰ λύγιζε κάποιο ἀό-
ρατο χέρι, ἔγερναν τὶς κορφές τους
ὡς τὴ γῆ, ἄλλων ὑψώνονταν τὰ κλα-
ριά ψηλὰ στὸν ἀέρα σὰν ἀναμαλλια-
σμένα κεφάλια, ἄλλα ἔσπαζαν μετὰ κρό-
το φοβερό. Ἡ βροντὴ ἔσμιγε τὴν τρο-
μερὴ φωνή της μετὰ τὸ σφύριγμα τοῦ
ἀνέμου καὶ οἱ ἀστραπὲς ἔσχιζαν τὸ

μολυβένιο βάθος τοῦ οὐρίζοντα.

Ὁ Καντούρ εἶχε σταματήσει. Με-
τὰ τέσσερά του πόδια στηλωμένα χά-
μω, ἔμοιαζε σὰν κανέναν ἐλέφαντα
καμωμένο ἀπὸ ἀτόφιο μέταλλο καὶ
φαινόταν σὰν νὰ περίμενε νὰ πέσῃ ὁ
κεραυνὸς νὰ τὸν χτυπήσῃ, νοιώθον-
τας πῶς δὲν τοῦ ἦταν δυνατό νὰ κά-
νῃ τίποτα γιὰ νὰ τ' ἀποφύγῃ.

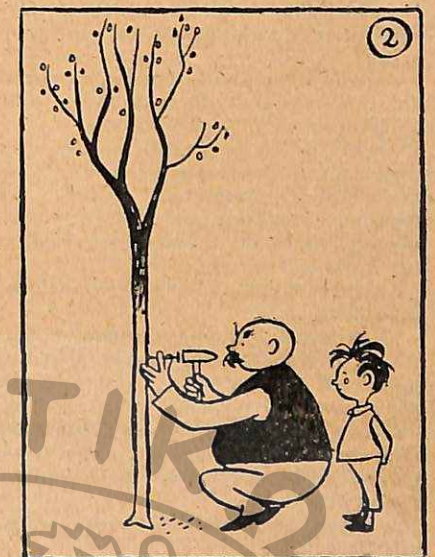
Μετὰ τὸ πρῶτο φύσημα τοῦ ἀνέμου
ὁ Κοττεσούπρου ἔπιασε τὸν Ντάρλι
ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τινάξε δυνα-
τὰ γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ
τὴ χαύνωση ποὺ ἦταν βυθισμένος,
ὥστερα δὲν τοῦ εἶπε παρὰ μιά μονά-
χα λέξη:

— Κάτω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΛΕ, ΕΚΟΝΤΗΝΕ Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ;!

«Ὁχι, δὲν ἐκόντηνε ὁ Μπέμπης. Μόνο, στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα, ψήλω-
σε τὸ δέντρο ὅπου, τὴν περασμένη ἀνοιξή, τὸν εἶχε μεταφέρει ὁ μπαμπὰς του
κι' εἶχε βάλεῖ ἓνα κορφὶ ἐκεῖ ποὺ ἔφτανε τὸ μπόι του...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ Β' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ

[Τε φυλλ. 37 και 38]

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΕΥΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

... Θέλω στ' Τέχνης τὸ βωμὸ νὰ γονατίσω, κι' ἀφιέρωμα τρανὸ—δεῖγμα ἀπειρης λατρείας—τῇ Γνώσει μου ν' ἀφίψω...

Θέλω νὰ τρέξω σ' ἄκρογιαλιές... βράχους... πεδιάδες... και κατ' ἀπ' τὸ γαλανὸ ἀπειρο, νὰ γνωρίσω ὅ,τι χέρι ἀνθρώπου ἔστηκε, ἐνάντια στὸν κατὰ τὴν φύσιν...

... Θέλω νὰ γνωρίσω ὅλα τοῦ 'Ανθρώπου τὰ θαύματα, ποὺ ἡ κακία τοῦ Χρόνου σκόρπισε σ' ἄμορφα ἐρείπια...

... Θέλω, μ' εὐλάβεια, νὰ σκύψω τὸ κεφάλι, μπροστὰ σ' ἕνα μισοσπασμένο ἄγαλμα, στὰ χαλάσματα κάποιου μνημείου.

... Θέλω νὰ μείνω ἄφωνη, ἐκστατική, μπροστὰ στὰ χορταριασμένα σκαλοπάτια κάποιου ἱεροῦ Ναοῦ.

... Θέλω νὰ γνωρίσω κάθε γωνιά Γῆς, ποὺ κρύβει στοὺς κόλπους τῆς ἑνῆς λιθάρη, ἕνα μάρμαρο, ποὺ μιλά γιὰ περασμένες γενεές, γιὰ κόσμους πεθαιμένους, ποὺ ζοῦν μονάχα στὴν Τέχνη τῆς σμίλης.

... Θάταν γιὰ μέ, ἕνα ὄνειρευτό καλοκαίρι αὐτό!...

"Ενα ταξίδι, ποὺ θὰ βαστοῦσε ὅσο κι' ἕνα ὄνειρο, ἕνα ταξίδι μόνον θὰ μπορούσε νὰ κορέσει τὴν ἀπληρσία τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ματιῶν μου. "Ενα ταξίδι στὴν Ἰταλία, στὴ νεκρὴ Πομπηία, στὴν ἀφθαστὴ Φλωρεντία, στὴν ὄνειρεμένη Νάπολη... στὴν μεγαλόπρεπη Ρώμη.

... "Ενα πέρασμα στὴ μαγικὴ χώρα τοῦ Νείλου

... "Ενα ταξίδι στὴν Πόλη τῶν ὀνείρων... ἕνα ταπεινὸ προσκύνημα στὴν Ἀγία-Σοφία.

... "Ενα καλοκαίρι θὰ μοῦφτανε νὰ δῶ ὅ,τι ἡ ἀνθρώπινη σοφία ὄρθωσε ἐδῶ κι' ἀμέτρητους αἰῶνες.

... Θάταν ἕνα καλοκαίρι ποὺ θὰ ἱκανοποιόσε κάθε πόθο, κάθε σκέψη, κάθε ἀπλειστης ψυχῆς μου. Καὶ θάταν αὐτὸ τὸ πῶς εὐτυχισμένο καλοκαίρι τῆς ζωῆς μου!...

Φίλημα Σμιᾶς
(Ἰσότημος Β' Ἐπαίνου)

«—Μάλιστα! "Εχετε ἀπόλυτη ἐλευθερία καὶ ἕνα μάτσο λεπτὰ. Τὴν ἐλευθερία σας γιὰ ν' ἀπολαύσετε τὰ λεπτὰ σας, καί... λεπτὰ, γιὰ νὰ χαρήτε... τὴν λευτεριά σας! Χαίρετε!...»

Αὐτὰ μόνον μοῦ εἶπε, Ποιὸς; Μὰ μήπως τὴν ξαναεἶδα; Νά! Μιὰ δεσποινίς, μὲ ἀμφοῖς Ε' π. Χ. αἰῶνος, ὀλόγυρα, μὲ μάτια μαντηλωμένα, —ἔτσι ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή νόμισα πὼς ἦρθε νὰ παίξουμε τυφλομύγα— καὶ κρατώντας στὸ χέρι καί, ποὺ τὸ ἄφισε μάλιστα φεύγοντας καὶ ποὺ μοιάζει οὐτε λίγο οὐτε πολὺ, μὲ τὴ γνωστὴ ἀποκερατωμένη ἀπόφρη, ἐλάχιστα χαριτωμένων τετραπόδων! "Ανοῖξε τὸ ρόδινο

στοματάκι τῆς, μοῦ εἶπε ὅτι σὰς εἶπα παραπάνω! ἄφησε γι' ἀπόδειξη τῶν λόγων τῆς αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε, —πιστεύω νὰ καταλάβετε πὰς περὶ τίνος πρόκειται—καὶ χάθηκε.

"Ελεύθερος! Μπορῶ λέει νὰ κάνω ὅ,τι θέλω. Πάει καλά! Τί θέλω ὁμως! "Όταν κανεὶς δὲν ἔχει τίποτα, τὰ θέλει ὅλα, κι' ὅταν τοῦ τὰ δίνουν ὅλα, χμ... κλάψε τὴν ἡσυχία του! Νά... νά... νά... καὶ στὸ τέλος τίποτα! Μὰ δὲν τὰ σαστίζω. Ξέρω τὴν τέχνη! Θὰ καβαλλήσω τὸν Πήγασό μου—νὰ! τὸν ἀκούω κιόλας νὰ χρομενίζει στὴν πόρτα μου—θὰ ξεχυθῶ στὸ ἄπειρο... μὴν ξεχνάτε πρὸ παντὸς τὸ κέρας τῆς Ἀμάλθείας... κι' ὅ,τι βγῇ.

Δὲν μοῦ λέτε, ἔχετε φαντασθεῖ ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σας... σοφὸ; "Εναν σοφὸ, ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό! Πολὺ ἀπρόοπτη ἡ ἐρώτηση ἔ! "Οχι ὁμως καὶ γιὰ γέλια! Νά! ἕνα σοφὸ μὲ κατὰ μέγαν γυναικὰ κατεβασμένα στὸ τελευταῖο κύτταρο τῆς γουπῆς μύτης του, μὲ μιὰ γενειάδα ἀγιοβασιλίστικη, μὲ φρούδια ποὺ νὰ θυμίζουσι θύσανο καλοθερμειμένον ἀραποστιγνὸ καὶ μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλο—πρέπει νὰ χορῆσει πολλὰ πράγματα, διάβολε!—κεφάλι! Τί τραγελαφικὴ μορφή Κουασιμόδου ὑπηρετοῦντος τῆς Μούσας θὰ πῆτε. Κι' ὁμως! "Ετσι θὰ χρησιμοποιοῦσα τὰ λεπτὰ ποῦ—φεῦ!—δὲν ἔχω.

"Ενα ὁμορφο πρῶτ' ἀφίνοντας τὸ ἱοσπεφὲς ἄστυ, θάρχιζα τὴν περιουσία μου. Θὰ σκάλλω ῥάφια βιβλιοθηκῶν, ὑπόγεια μεσαιωνικῶν μοναστηριῶν, ἀνήλιας κατακόμβες ναῶν τοῦ Βράχμα Σίβα. Βούδδα... καὶ τράβα κορδόνι, γιὰ τὴ γλώσσα μὴ σκοτιζόσαστε! τὸ κέρας τὸ κατέχουμε κι' οἱ εἰδικοί! δὲν ἀπολείπουν—θάκανα παρέα μὲ τὸν Ἰάνα Βούδδα τῆς Λάσα, θάχωνα τέλος τὴ μύτη μου—μύτη σεβάσμια σοφοῦ εἴπαμε—παντοῦ! Σήμερα θὰ περιδιάβαζα τὰ παλάτια τοῦ Λούβρου, αὐτοῦ θὰ πλανιόμουν σὲς πάμπες τῶν Ἰνκας, μεθαύριο... Μπά! Τί κατακύλισμα εἶν' αὐτὸ, ἀξιοτίμη Πήγασε. Τί τρέλλες; Νά... πάει καὶ τὸ τέρας, τετέλεσται!...

Θὰ θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον; "Ορίστε τὸ μαζὶ μὲ μιὰ συμβουλὴ "Όταν πρόκειται νὰ ἱππεύσετε τὸν Πήγασό σας μὴν περάσατε ἀπ' τὸν Παρνασσό. Μάλιστα! "Α τὴν πάθετε σὺν τὸν ὑποφαινόμενο. Τὸ μουσικογραφὲς ὑποζυγίον σας θὰ τρέξῃ στὴ παχνὶ του κι' ἔσσει στὴν πραγματικότητα, —ποῦ ἂν συμβῇ νὰ μὴν εἶναι πεζὴ—θὰ γυρίστε ἀσφαλῶς... πεζὸς, πεζότατος!...

Ἰωαννῆς
(Ἰσότημος Β' Ἐπαίνου)

"Απὸ τὴν στιγμή ποὺ εἶδα τὴν προκήρυξη, τοῦτον τοῦ διαγωνισμοῦ δὲν ἔρχονται στὸ νοῦ μου ἐξοχές, μοντέρνες, οὕτε βίλλες μὲ πολυτέλεια ποὺ στὴν πόρτα τους περιμένει ἀστραφτερό αὐτοκίνητον γιὰ τὸν περὶπατο, οὕτε κοσμικὲς πλάτῃς Εὐρώπης. Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ. Μονάχα μιὰ εἰκόνα ζωγραφίζεται στὴ φαντασία μου, εἰκόνα βγαλμένη ἀπ' τὸ χέρι κάποιου ὑπερκόσμου ζωγράφου. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ποὺ

τόσο καθαρὰ ζωγραφίζεται στὴ φαντασία μου παριστάνει:

Κάμπο ὀλοπράσινο λουλουδιασμένο, ποὺ τὸν χωρίζει στὰ δυὸ ἀσημένιο ποταμάκι μὲ πολυχρωμίες ἀπ' τὰ λουλούδια ὄχθες.

Στὴν μιὰ του μεριά ἔχει δέντρα καρποφόρα ποὺ ἀνάμεσα τοὺς φαντάζει ὀλόασπρο, κομψὸ σπιτάκι πνιγμένο σὲ κισσοὺς καὶ σὲ γλυκὸχρωμα μυρωδάτα, λουλουδία.

Στὴν ἄλλη του πάλι μεριά βόσκει γραφικὸ κοπάδι ἀπ' ὀλόασπρο ζωηρὰ ἀρνάκια, ποὺ τὰ φυλάει ξενόιστος εὐτυχισμένος βοσκὸς, παίζοντας γλυκὴ φλογέρα.

"Ω! πόσο θάθελα, νὰ ζωντανέψῃ ἡ εἰκόνα τῆς φαντασίας μου καὶ νὰ ζήσω σ' αὐτὴ ἔστω καὶ γιὰ ἕνα καλοκαίρι.

"Αν εἶχα ἔσσει τὰ δροσιζόμενα καὶ θὰ ξεκουραζόμουν σ' ἀσημένια νερά τοῦ ποταμοῦ. "Αν πάλι πεινοῦσα, τὰ δροσιτικά φρούτα θὰ ἔσβυναν τὴν πείνα μου. "Αν ἤθελα νὰ μεθύσω ἀπὸ λεπτό ἄρωμα, δὲν θὰ εἶχα παρὰ νὰ κἀνω ἕναν περὶπατο ἀνάμεσα στὰ γλυκὸχρωμα λουλουδία. "Αν ἤθελα νὰ... ρεμβάσω θὰ μπορούσα νὰ καθίσω ὥρες ὀλόκληρες κοιτάζοντας τὰ ὀλόασπρα ἀρνάκια κι' ἀκούοντας τοὺς γλυκοὺς ἤχους τῆς φλογέρας τοῦ βοσκῶ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἀρμονικοὺς τῶν κουδουνιῶν τοῦ κοπαδιοῦ κι' ἀπὸ τὸ χαϊδευτικὸ μουρμουρίσμα τοῦ ἀσημένιου νεροῦ τοῦ ποταμάκιου.

"Αν ἤθερα τέλος ζωγραφικὴ δὲν θὰ μπορούσα νὰ βρῶ πῶς κατὰλληλο μέρος γι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν μαγευτικὸ αὐτὸ κάμπο.

Μὰ προπαντὸς ἂν ζοῦσα ἐκεῖ, θάμουν μακρὰ ἀπὸ κάθε κακία, κάθε προσποίηση, κάθε ἔννοια καὶ θὰ ζοῦσα, μέσα σὲ μιὰ ἀληθινὴ εὐτυχία ποὺ τὴν χαρίζουν: ἡ ξενοισία, ἡ ἀφέλεια κι' ἡ ἀπλότητα.

Διαβολοκόριτσο
(Γ' Ἐπαίνου)

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ

Πηγαίνοντας κάποτε στὴν Κίνα γιὰ περιοδεία, κάποιος περιηγητὴς ζήτησε—ἐκτός ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα— νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ περιηγητικὸ κινεζικὸ νεκροταφεῖο. Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν λοιπὸν γιὰ ὁδηγὸ ἕνα μικροκαμμένο κι' ἐξυπνότερο Κινέζο... ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν...

Φθάνοντας ἐκεῖ ὁ περιηγητὴς καὶ βλέποντας ἐπάνω σὲ κάθε τάφο, χυμένο ρύζι, θέλησε νὰ περιγέλασῃ τὴν κινεζικὴ αὐτὴ συνήθεια κι' εἶπε εἰρωνικά στὸ συνοδό του:

—Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, πότε θὰ σηκωθοῦν οἱ πεθαμένοι σας... νὰ φάνε τὸ ρύζι;

Κι' ὁ εὐφυστατος Κινέζος: —"Όταν θὰ σηκωθοῦν, κύριε, οἱ δικοί σας νὰ μυρλοῦν τὰ λουλούδια ποὺ τοὺς βάζετε...

Κόκκαλο ὁ περιηγητὴς.

Ζουζού [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἕνας μικρὸς ρωτᾷ:

—"Εδῶ, μαμά, ἔχουν θαμμένο τὸν Ἀγνώστου Στρατιώτη;

Νάσος

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21 Αυγούστου 1935

"Ο Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν «Διάπλασι», διοργανῶσε διεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑσπερινικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 7, 40' ὥς 8, 5' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, ὥρα 9, 10' ὥς 9, 30' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικὸι διαγωνισμοί.

ὉΠΩΣ τὸ προηγούμενον καὶ τὸ σημερινόν, εἶται καὶ τὸ ἐρχόμενον φυλλάδι θὰ εἶναι ὀκτασελίδιο. Ἐξήγησα γιὰ ποῖο λόγο στὴν Ἀθήνη τοῦ 38ου. Τὰ κατοπινὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸ 41ο τῆς 7 Σεπτεμβρίου, θὰ εἶναι πάλι ὀκτασελίδια. Κι' ἡ ἀναγκαστικὴ αὐτὴ παρέμβασις κλείνει.

"Εστὶται στὸ Μπαρί τὴν προκήρυξη τοῦ Γ' Ραδιοφωνικοῦ Διαπλάσιου Διαγωνισμοῦ. Πρῶτα θὰ διαβασθῇ ἐκεῖ—προσέστε νὰ τὴν ἀκούσετε—καὶ στὸ ἐρχόμενον θὰ εἶναι δημοσιεύω γιὰ νὰ τὴ διαβάζουν καὶ οἱ δὲν ἔχουν ραδιόφωνο. Τὸ θέμα, αὐτὴ τὴ φωνή, εἶναι σύνθεσις μικροῦ Μύθου.

Δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει, Ἀγνούλα! ἀπορῶσα μόνον γιὰ τὴν τόση σιωπὴ σου. Μὲ πολλὴ χαρὰ σὲ ξαναβλέπω τώρα στὴν κίνηση καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια. Θὰ εἶδες τὴν ἀνανέωση τῶν ψευδωμῶν. Χαίρεται στὸ Ἀγγελοῦδι. Τί κάνει ἡ παλιά μου Ἀρχοντοπούλα;

Φαντάζομαι τὴν εὐχάριστη ἐκπληξή σου. Ἰωνία, ὅταν ἔλαβες τὰ φυλλάδιά μου, ὄρθο τοῦ μπαμπᾶ γιὰ τὸ ἄριστα ποὺ πήρες στὴν ἐξέτασιν. Χαίρω πολὺ ποὺ ἀποκτῶ ἀκόμα δυὸ καλὰς Διαπλάσιους, γιὰτί κι' ἡ ἀδελφούλα σου, ἐλπίζω, θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ. Ἐνέκρινε, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμον καὶ σοῦ ἔστειλε τὸν Ὁδηγόν.

Φράντς Λίσι, δὲν εἶναι κακὸς ὁ βαθμὸς σου, ἀφοῦ σὰ πρωτεύοντα μαθητάκια πήρες ἄριστα καὶ λίαν. Πάντως πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ καὶ τὰ δευτερεύοντα, γιὰ νὰ χῆς τοῦ χρόνου μεγαλύτερο γενικὸ βαθμό. Νά, σημεῖον τῆς ἐγγράφῃ τοῦ Κ. σὲ ἐσοπύθωμα τοῦ Συλλόγου Ἀρκαειῶν Ψυχικοῦ καὶ οὗς εὐχαριστῶ πολὺ.

Σὲ συχαίρω, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, γιὰ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου μὲ τοὺς τόσο καλοὺς βαθμούς, Βέβαια πρέπει νὰ ὀρθῇ καὶ σὺ στὴν Ἀθήνη καὶ νὰ σπουδάσῃς ὅ,τι θέλεις, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου τὸ ἀφίνουν αὐτὸ στὴ διάθεσίν σου. Ἀλλὰ στὸ Πολυτεχνεῖο γιὰ τί θέλεις νὰ πᾶς; γιὰ ζωγράφος ἢ μηχανικός;

Πολὺ μοῦ ἄρεσαν, Γαβριᾶ, τὰ ἑλληνικά τοπία σου καὶ μερικὰ θὰ τὰ δημοσιεύσω. Σοῦ ἔστειλα καὶ 8 τετράδια. "Όσο γιὰ τὸ νέο Διαγωνισμὸ ποὺ προτείνεις, θὰ τὸν μελετήσω καὶ θὰ ἰδῶ ἂν καὶ πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ. "Όσοτος ὁ πρῶτος τρόπος δοκιμασθῇ ἀπὸ περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες καὶ δὲν ἔδωκε καθόλου σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἰσως ὁ δεῦτερος θὰ ἦταν καλύτερος.

Ἐδῶ, Θάλη Βλαστὴ, γιὰ τὸ «ὀλοστρόγυλο» ἄριστα, ποὺ μόνος ἐσὺ τὸ πήρες στὴν τάξη σου. Εὐχομαι τὴν ἰδίαν προκοπὴ καὶ στὴν Ε'. Γιὰ τὸ Συλλόγου ποὺ μὲ ρωτᾷς, τί νὰ σοῦ πῶ: Δὲν ἀνακατεύομαι στὰ ἰδιαιτερά των Συλλόγων καὶ δὲν ξέρω

ποῖος ἔχει ἢ ποῖος δὲν ἔχει «βασίς». "Ο κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῇ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Εὐτυχῶς ἡ κυρία Ἐσποῦλου πᾶσι τώρα καλύτερα.

"Απεναντίας, Δόνιφραν, τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Μόνον ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πᾶντῶ σ' ὅλα τὰ θέματα ποὺ θέλεις. Νά, μιὰ φορὰ δημοσίευσεν «Νέα καὶ Περσέρας», ποὺ τὰ συνώδευε κι' ἕνας Διαγωνισμὸς ἐβδομαδιαῖος (Μαγικὴ Εἰκόνα, Πρόβλημα, κτλ.) Τὰ κατήργησα ὅμως ἀφ' οὗτο ὑποτασσόμενα πὼς τὰ «Περσέρας» αὐτὰ ποὺ τὰ ἐπαίρνα ἀπὸ ἕνα περιοδικόν, ἦταν λιγάκι... ἀμερικανικά, δηλαδὴ ψεύτικα. Ἀλλὰ καὶ στοὺς ἑδῶ Διαγωνισμοὺς δὲν ἀπαντοῦσαν οὕτε δέκα. Ἀνέκαθεν, βλέπεις, τὰ Διαπλάσιον, σοδὰρ παιδιά, θέλουν πῶς σοδὰρ πράγματα...

Ζουζού, χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι τώρα ἐντελὲς καλὰ καὶ ποὺ γνωρίστηκες στὴν Κηφισιά μὲ τόσο καλὰς Διαπλάσιους. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, λυπήθηκα πολὺ. Κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἔγραψεν «Περσέρας» ἀπαντήσεις σὲ Μ. Μυστικά σου. Κάποια παρεξήγησις θὰ ἔγινε χωρὶς ἄλλο. Κι' ἐλπίζω πὼς ὁ μπαμπᾶς σου θὰ ἀναθεωρήσῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, ποὺ σὲ στερεῖ—ἀδικα, πιστεύω—μιὰ τόσο μεγάλη εὐχαρίστησις.

"Ο Γιώτης Π. Τζαννετάκης, ποὺ μοῦ ἐνέγραψε μιὰ νέα συνδρομήν σου καὶ τὸν εὐχαρίστησα πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπύθωμα, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς: «Κάθε Πέμπτη καὶ Σάββατο καθόμαστε καὶ τὰ τρία ἀδέρ-

Παρακαλῶ πολὺ δσοὺς χρωστοῦν τὴν συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορότερον. "Ας ἔχουν ὅπ' ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

φια στὸ Ραδιόφωνο καὶ ἀκούμε Διαπλάσι ἀπὸ τὸ Μπαρί. Τί εὐχαρίστησις ποὺ δίνεις, ἀγαπητὴ μου, σὲ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, μὲ τὴ θαυμαστὰ αὐτὴ ἰδέαν σου, νὰ σὲ ἀκούει σὰ ζωντανὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο!

Θάπρεπε, Ἀνακία, ἀλλὰ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ γονεῖς μὲ παλιὰς ἰδέας, ποὺ θέλουν νὰ χῶν τὰ κορίτσια τοὺς περιορισμένους ὅπως τὸν μεσαιῶνα. Ξέρεις ὁμως, ἡ δουλειά μου δὲν εἶναι νὰ δώγῃ γονεῖς εἶναι μόνον νὰ συμβουλευῶν παιδιά. Σοῦ λέω λοιπὸν πὼς ὅσα κορίτσια ἔχουν γονεῖς σὺν τῆς φίλης μου, πρέπει νὰ κάνουν ὑπομονὴ καὶ νὰ ὑποτάσσονται. Ἀς συλλογίζονται πὼς ἂν ἡ ἐλευθερία μορῇ καὶ νὰ βλάψῃ, ὁ περιορισμὸς δὲν βλάπτει ποτὲ; κι' ἀκόμα πὼς ὁ περιορισμὸς εἶναι πάντα προσωρινός, γιὰτί, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θάρθῃ κι' ὁ καιρὸς τῆς ἐλευθερίας.

Μὰ «ἀτομικά σου» θέλω κι' ἐγὼ νὰ μοῦ γράφῃς, Δύρα τοῦ Ἀρίωνος, αὐτὰ μὲν διτφένοντος περιορότερον. Σὲ συχαίρω γιὰ τὸν προβοδισμό σου καὶ τοὺς ἐπαίνους ποὺ σοῦ ἔκαμε ἡ ἀπτεροπὴ. Ἀ, τί ὄρατο αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ τί θαυμάσια μοῦ γράφεις τίς ἐντυπώσεις σου! Καὶ μόνον διαβάζοντας καὶ νῆς τὸ γράμμα σου, θάβλεπα πὼς ἔχεις λογοτεχνικὸν ταλάντο καὶ θὰ συμπέρανε πὼς θὰ μπορῶς μιὰ μέρα νὰ γράφῃς καὶ ὄρατα ποιήματα. Ἀδισταχτα λοιπὸν κατὰγίνου.

Ναί, Ἀζαῖς, ὁ κ. Φαίδων ἐσκόπευε

νὰρθῇ στὰς Πάτρας, καὶ σὰ μέλος τῆς Καλλ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, γιὰ νὰ παρερεθῇ σὲ παραστάσεις τῶν «Φοιτητῶν» τοῦ. Δυστυχῶς ἡ ἀρρώστια τῆς κ. Ἐσποῦλου ἐματτίως αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν παρουσίαν τοῦ συγγραφέα, ἔμαθα πὼς οἱ «Φοιτηταὶ» στὴν πόλιν σας ἔκαμαν τρεῖς θριαμβευτικὰς παραστάσεις. Δὲν πήγες σὲ καμμία; οὕτε στὴν ἀπογευματινὴ τῆς Κυριακῆς; Μοῦ γράφεις πὼς «δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ πατήσῃς στὸ θέατρο» κι' ἀπόρησα λιγάκι. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι τώρα. Τίς λύσεις μπορεῖς νὰ τίς στείλῃς κι' ὅλες μαζὶ.

Πόσον καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράφῃς, Κυρά Φροσύνη! Νὰ πιστέψω πὼς τώρα θὰ φαίνεσαι συχνότερα; Θὰ διαβάσω τὸ διηγήμα ποὺ μετέφρασες καί, ἂν τὸ βρῶ καλόν, θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὸ ψευδώνυμον ποὺ σημεῖωνες.

Καὶ σὺ Ταυρομάχε, εἶχες νὰ μοῦ γράφῃς καιρὸ, μὲ ἀποζημιώσεις ὁμως μὲ τίς καλὰς αὐτὰς εἰδήσεις. Σὲ συχαίρω γιὰ τὸν προβοδισμό σου μὲ 9, ποὺ ἦταν ὁ ἀνώτερος βαθμὸς στὴν τάξη σου, κι' εὐχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχία καὶ σὲς εἰσαγωγικές. Πολὺ εὐχάριστο ποὺ τὰ Διαπλάσιονα τοῦ σχολείου σου πῆραν τοὺς καλύτερους βαθμούς.

Διηγήθηκα πολὺ, Τιτίκα, ποὺ ἡ σιωπὴ σου προήλθε ἀπὸ μιὰ τόσο μεγάλη ἀρρώστια. Ἀς ἔχῃ δόξα ὁ Θεὸς ποὺ ἔγινε καλὰ καὶ μπορεῖς τώρα καὶ νὰ μελετᾷς γιὰ τίς ἐξετάσεις ποὺ ἔχασες. Ἐλπίζω κι' ἐγὼ πὼς θὰ πετύχῃς νὰ σοῦ πῶ ὁμως, ἂν εἶναι νὰ παρακουρασθῇς γι' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία καὶ νὰ βάλῃς σὲ κίνδυνον τὴν ὀψία σου, καλύτερα νὰ χάσῃς τὸ χρόνο. Διάβαζε λοιπὸν μόνον ὅσο μπορεῖς κι' ἂν πετύχῃς, καλὰ! ἂν δὲν πετύχῃς πάλι, δὲν χάθηκε ὁ κόσμος. Δὲν εἰν' ἔτσι;

"Ελαβα, Ντόριαν Γκρέϋ, κι' ἐξέτελεσα μετὰ χαρὰς. Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἔκτεινο τὸν καιρὸ στὴ Σ. Συνεργασίας δημοσιεύονταν καλύτερα κομμάτια—γιατί ἔχω τὴν ἰδέαν πὼς καὶ σήμερον δημοσιεύονται πολὺ καλὰ—νομίζεις πὼς ἡ ποιότης θὰ βελτιωνόταν μ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ; Μήπως γίνονται κανένας διαγωνισμοὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνος;... Ἡ «Παυλίνα» καὶ ἡ «Νίκη τῆς Παυλίνης», τὸ μεγάλο μυθιστόρημα τοῦ κ. Ἐσποῦλου ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ «Ἀθηναῖκα Νέα» καὶ, καθὼς λές, «ἄφωτος ἐποχή», δὲν βγῆκε ἀκόμα σὲ βιβλίο. Καὶ μὲ τὴ σημερινὴ κρίσιν τοῦ βιβλίου, ποῖος ἔσται ποτὲ θὰ βγῇ!

Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο τραγικά, Χλωμὴ Σελήνη. Ἄν εἶχες ἕνα οἰκὸν ὅσο πῆγαίνεις στὸ σχολεῖο, τώρα ποὺ τὸ τελείωσες θὰ ἔχῃς ἄλλον. Ἀπλοῦστατα δηλαδὴ θάλλῃς σκοπὸ. Κι' εἶναι μικρὸς σκοπὸς—παραδειγματὸς χάριν—νὰ γίνῃς μιὰ λαμπρὴ νοικοκυρά, κι' αὐτοῖς

διάλειμμα, δ κ. Ξερόπουλος τις πήγες στο καμάρνι της κυρίας 'Αλίκης και τις σύγχρονες στη μεγάλη πρωταγωνίστρια σαν χαρακτήρα διακεκριμένου συντάκτη της. Κι' αυτό μεγάλωσε την ευτυχία της αξέχαστης εκείνης βραδιάς...

Έτσι συμβαίνει καμιά φορά, **Μπατεροφλάυ**, η επιτυχία έρχεται εκεί που δεν τη περιμένουμε. Έτσι και σύ, ενώ έδιόταζες να σου στείλεις αυτό το κομμάτι βέβαιη σχεδόν πως θα πορριφθῇ, είχες τη μεγάλη χαρά να το ιδής δημοσιευμένο και μάλιστα με [Α]! Οί παραγγελίες σου έγιναν.

Με μεγάλη χαρά μαθαίνω την ίδρυση διαπλασικού Συλλόγου στη Ζάκυνθο με τόνωση «**Ελευθέρη Συντροφιά**», με πρόεδρο το **Στέφανο της Δόξης** και μέλη πολλά επίλεκτα ζακυνθινά διαπλασόπουλα. Ήταν βέβαια καιρός να συσσωματωθούν και τα παιδιά που έχω στο φιλόμουσο νησί, που είναι κι' η πατρίδα του κ. Φαίδωνος. Και περιμένω πολλά, πάρα πολλά, από τη δράση της «**Ελευθέρης Συντροφιάς**» στη Ζάκυνθο.

Χρυσή Πεταλούδιτσα, Δουλουδένια **Υπαρξίς, Πριγκίπισσα τ. Δολλαρίων, Διαβολοκόριτσο, Χειμώνανθε** και **Αρόη**—δεν έχω πιά σήμερα τόπο και φύλαξα τα γράμματά σας για το έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανανεώνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1935. Όσα συνοδεύονται από Δ. άνηκουν σε άγρία, και άπο από Κ, σε κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Δειλινό, ά. (ΓΚ). Χρυσολαμπίς, κ. (ΕΜ). Ίρις, κ. (ΚΚ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Πυράκανθος, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Μάνον** (έστειλα 10 τετράδια: καλή ή Μ. Εικών, δέν ξέρω όμως πότε θα τη δημοσιεύσω) **Γκριναρογατίτσαν** (να μου περιγράψης αυτές τις εκδρομές: κι' εγώ θα ευχαριστοῦμαι, μά και σύ θα γυμνάζεσαι στο γράψιμο) **Ταξάν** (δ κ. Ξ. σ' ευχαριστεί για την κάρτα: δυστυχώς, άδυνατεί να αναλάβη εκείνο που του ζήτησες με το γράμμα σου: άφοῦ δέν μπόρεσε ούτε να σου γράψῃ δυό λόγια, καταλαβαίνεις...) **Ανθην** **Ανθεμον** (να μή φοβόσαι ποτέ την άπορριφή: και να σου άπορριφθῇ ένα κομμάτι, τί σημαίνει; θα γράψῃς άλλο, καλύτερο: σ' ευχαριστώ για τις ενέργειες που κάνεις εκεί) **Βάσιγκτον** (έλαβα: έκτελῶ μετ' άρεάς) **Κίτσενερ** (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινα: χάλρω πολύ για τη γνωριμία κι' έλπίζω να φαίνεσαι συχνά) **Αργίμι** (τά έλαβα δλα: τ' Αποτελέσματα και την έγκριση του ψευδωνύμου σου θα τά είδες: περιμένω τις φωτογραφίες) **Άσμα τών Άγγέλων** (έστειλα 15 τετράδια) **Άγνην** (σημείωσα αυτό που γράφεις: θα το διαβάσω με τη σειρά του και θα σου πω) **Βάνθαν** (ω, δέν ήταν άνάγκη να μου γράψῃς τόσο πολλά γι' αυτό το ζήτημα: η φωτογραφία είναι ωραία ως σύνθεση, αλλά δυστυχώς δέν φαίνονται καθαρά τά προσωπάκια των παιδιών) **Κορχαρίαν** (καλή ή φωτογραφία: τη χαλῶ μόνο το άριστερό παιδί, που δέν πάρθηκε σε καλή στάση και φαίνεται σαν παραμορφωμένο) **Άνθος** **Ανεμώνης** (έστειλα και τά 4 φύλλα) **Πειραιωτάκι, Καρδιοκλέφτρα** κλ. κλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετ' την 15 Αυγούστου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 274ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δέχται μέχρι της 24 Οκτωβρίου.

497. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος

Αδिका καλεις το φως,
Δε θάρρη και μην κοπιάζης.
Μόνο ακούγεται σαφώς
Ζωο ωραίο που θαυμάζεις.

Αφρός του Ίονιου

498. Μεταγραμματισμός-Στοιχειόγραφος

Μέρος τερπνό και δροσερό
Που όλάνθιστο εύδιαζει,
Ένα του γράμμα άλλάζει,
Ακόμα παίρνει κι' ένα ρω,
Και ξαφνικά νησί λαμπρό
Μεγάλο παρουσιάζει.

Νοικοκυρούλα

499. Άναγραμματισμός
Μέρος του φυτού είμαι εγώ,
Μά και του χεριού.
Αν άναγραμματισθώ,
Όνομα θεριού.

Βέλος

500. Γωνία

+ * * * * * = Βασιλεύς Λυδών
* + * * * * = Πόλις Πελοπον.
* * + * * * * = Πνήγν άποδημ.
* * * + * * * * = Όρος κεδρόφυτ.
* * + * * * * = Χώρα τ. Άσιας
* + * * * * * = Ποταμός Ιταλίας
+ * * * * * = Νήσος τ. Αίγαίου
Οί σταυροί καθέτος άρχαιος γλύπτης.

Ντενής

501-505. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εις έκαστην τών κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις.

άγών, έρις, μάχη, Σάσων, οπανός.
Έλάτη

506. Δημῶδες Αίνιγμα-Μικτόν

αυ-αυ-αοοο
κ πτ-η-κφλ-τ
Ν' άναγνωσθῇ και να λυθῇ.
Πρίγκιψ Σερβιν

507. Γρίφος

ω ω ω BBBB B ο
ω ο ο ω Μήλον B B ο ο
ω φ ο ω καφτός B B φώς
ω ο ο ω ω ω ω ω
ω ω ω BBBB B ο
ω

Τώνης Ρεάλης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 24

317. Υφήλιος (οί, φίλοι, ώς).—318. Ήλος-Ήλιος.—319. Όξος-όξος.—320. Σέρβια-Σερβία.

321. Α Σ Σ Σ
Ι Ο Η Ο
Ν Ρ Π Φ
Α Ε Α Η Α Α Ι Ο
Χ Φ Τ Ε Ν Ο
Ο Ω Ο Ι Ο Σ
Σ Ρ Ι Σ

322-326. Τό πτερωτόν είναι το Μ: Μάιος, ΌΜηρος, ΚίΜωλος, ΓεοΜανία, ΚαλάΜαι.—327. 6 Χ 4 : 2 - 5 + 1 - 8 = 0.—328. ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ (ΤΑπης, ΠΑθος, ΘΗκη, ΜΑχη, ΤΑός, ΜΑγος, ΘΗρα, ΜΑζα, ΤΑρας).—329. Ουαί τοίς ήττημένοις.—330. Ουδεις σιγήσας μετενόησε (ού δεις. ιγ εις ας, μετ έν ο εις ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπό στοιχεία δρ. 6, τολάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχέα δέ στοιχεία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τα διπλά. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΕ'—498]

Αγκάθι, ή Δ/σίς μου στήν (ΑΕ—326) άγγελία. Δόνιφαν

[ΑΕ'—499]

Παρατείνω τόν Διαγωνισμόν της (ΑΕ—428) άγγελίας ως τις 17 Σεπτεμβρίου. Δόνιφαν

[ΑΕ'—500]

Πρωτοπαίνοντας στο Διαπλασόκοσμο, χαιρετώ όλους-ες. Μαξιμ

[ΑΕ'—501]

Κουρασμένος Διαβάτης=Λιούτης. Μόνικα, Στρίγξ, ανταλλάσσουμε τετραδιάκια; (ΑΕ—270). Κορφατόπουλο

[ΑΕ'—502]

Σφίγξ, άγαπημένη μου, για τη γιορτούλα σου χίλιες εύχές και φιλάκια. Άγραμπελη

[ΑΕ'—503]

Τρελλή Κουκίτσα, το βόλεϋ πως πήγε; Νικήσατε; Όμορφε Παλιάτσο, ακόμα στήν Τρίπολη βρίσκεσαι; Πως περνάς; Κίτρινη Άράχνη

[ΑΕ'—504]

Δόνιφαν, Μικρό Άμυαλο, Ντολορές, ευχαριστώ διά τα τετραδιάκια. Άνταπέδωσα. Άγουσιότιτικο Δειλινό

[ΑΕ'—505]

Ιαβέρη, σου δίνω προθεσμία μιάν έβδομάδα να με άποκαλύψῃς αν θέλῃς να σωθῇς, ειδ' άλλως... συμπληρώνω την άγγελίαν μου. Μαϊμού του Κωλέττη

[ΑΕ'—506]

Διαπλασόπουλα διατι δέν στέλλετε τετραδιάκια; Δ/σίς: (ΑΕ—467). Δόνιφαν, ευχαριστώ. Βάσιγκτων

[ΑΕ'—507]

Παρατείνουμε (ΑΕ 266) Διαγωνισμό μας. Περιμένουμε υποστήριξη άπ' όλους-ες. Δ/σίς μας (ΑΕ—292).

Χωρίς Φτερά, Βουσούλα

[ΑΕ'—508]

Τάσο Δούζη, the position of Alexandrian's Patriarch has been vacated, undertake it and advice. Your advice absolutely useless, keep it for yourself. Σφίγξ

[ΑΕ'—509]

Εναπαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλασέως, χαιρετώ όλους-ες. Άνταλλάσσω τετραδιάκια. Ίωάννην Νειάδαν Μπαταί—Άνδρου, διά: Πυράκανθο

[ΑΕ'—510]

Κορφατόπουλο, έστειλα άπάντησιν καμιά: γιατί; Μαργιολάκι

[ΑΕ'—511]

Πρωτοπαίνοντας στο μυρωμένο σαλονάκι της Διαπλασέως, χαιρετώ όλους-ες. Δεσπτή Καρδούλα

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλοῦνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το γραφείον μας άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δέν εύθυνόμεθα διά την άπώλειαν των φυλλαδίων των.